

La Tat i en Tedi

Ell és la personificació de l'avorriment. Es diu Tedi. I més d'una vegada ha pensat que quan els seus pares li van posar aquest nom ja el van predisposar a avorrir-se. No en va, l'acompanya una sensació real i constant de cansament. De tot i de tothom. O potser és de fastigueig, produïda per la repetició d'una o diverses coses que no li interessin, des de la feina fins a les rutines diàries. O deu ser per la manifesta falta de diversió, de novetats o d'estímuls, que ni té ni vol tenir. Tot plegat s'ha accentuat aquests dies que està tancat, confinat, aïllat, a casa. Tot i que, ben mirat, sol, el que es diu sol, sense companyia, no s'hi està pas. Justament el seu comportament, aquesta actitud més aviat esquerpa, poc social i comunicativa, és el que va portar la Tat a decidir que volia compartir la seva vida amb ell. I en Tedi, per mandra, no va gosar dir que no. Ella, que és la creativitat en persona, s'ho va

prendre com un repte i estava segura que l'acabaria canviant. En el fons, però, la Tat tenia el convenciment que si no el redreçava li era igual, perquè ella se l'estimava tal com era, en Tedi. I això que ella era just l'altra cara de la moneda respecte al seu company. Desperta, perspicax, proactiva, imaginativa. Sempre té una solució, una idea, una sortida enginyosa, original, i això la fa única i irrepètible. Són pocs els amics que entenen què hi fa, la Tat, amb aquell sòmnes d'en Tedi. Sovint li diuen:

“Ets un paio amb molta sort!” En Tedi fa aquell posat, aquella cara de desmenjat que fa desesperar tothom qui el coneix. Però el que aquest període de reclusió forçosa, de confinament, li està ensenyant, a la Tat, és que s'escarrassarà al màxim per seduir-lo amb les eines que sempre ha fet servir i en les quals confia a cegues: les idees. Què, si no les idees, les grans aliades de la creativitat, és el que vencerà l'avorriment? N'estava convençuda. Té confiança que així el desarmarà i el reconciliarà amb la vida. Perquè els únics senyals que dona en Tedi des del seu racó són de fatiga, de cansament, d'apatia, d'avorriment.

Qualsevol, en veure aquesta actitud poc col·laborativa d'en Tedi, el deixaria estar que s'enfonsés en el seu propi llot, llançaria la tovallola i es donaria per vençut. Però la Tat no és d'aquesta mena de persones. Ella és obstinada, tossuda i abnegada. I es desviu per fer arribar aquesta espurna, aquesta injecció vital a tothom del seu voltant. I més encara quan de qui es tracta és de la persona que s'estima. Ara, sí que és cert que en aquesta ocasió no li ho estava posant gens fàcil. Ho havia provat tot. I una vegada ja no li van quedar més recursos, la Tat va recórrer a l'últim cartutx. Les paraules. La conversa. Enraonar.

–Estic cansada, avorrida de no trobar la manera de fer-te sortir d'aquest ensopiment. Plego! –va exclamar mentre es deixava caure al sofà.

En Tedi, estupefacte, no se'n sabia avenir. Tots els intents que fins llavors havia fet la Tat l'havien distret. Els trobava enginyosos, divertits, originals.

–Jo no voldria avorrir mai a ningú. I menys a tu, Tat –va admetre en Tedi.

–Ningú no té dret a esperar de ningú que el diverteixi –li va respondre la Tat, que veia que el seu pla funcionava.

La Tat ja feia temps que veia que l'actitud d'en Tedi el portava cap a la infelicitat i l'empenyia a desconnectar-se de la vida, a no trobar-li sentit.

–Si estàs avorrit, pregunta't per què estàs fent amb la teva vida el que estàs fent... I dona-hi un sentit! –va animar-lo.

–I si no l'hi trobo? –va fer en Tedi, espantat.

–Mira al teu voltant! Res no infon més sentit que sentir-te útil per als altres. T'has preguntat mai, Tedi, què pots fer per mi, pels teus amics, pels teus companys de feina? –en Tedi feia que no amb el cap.

–Fes-ho i et prometo que aquesta sensació tan real d'avorriment et desapareixerà per sempre més. Quan sortim d'aquest confinament, posa-ho en pràctica. Has de creure en l'altre, perquè és un element essencial per a la construcció d'un mateix.